

Περὶ κυριότητος καὶ περὶ δουλειῶν

10. Ἡ εἰς τὰ 10, 11, 12 καὶ 13 ἄρθρα τῆς ἐγκυκλίου ἔννοια τοῦ νόμου συμφωνεῖ ὡσαύτως μὲ τὰ τοπικὰ ἡμῶν ἔθιμα.

Περὶ προνομίων

11. Ἡ εἰς τὰ 14, 15 καὶ 16 ἄρθρα τῆς ῥηθείσης ἐγκυκλίου ἔννοια τοῦ νόμου συμφωνεῖ παρομοίως μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου μας, ἐκτὸς ὅταν πρόκειται λόγος περὶ ὑπάνδρου γυναικὸς καὶ περὶ μισθωτῶν, αἵτινες προτιμῶνται τῶν ἄλλων δανεισιτῶν.

Παρὰ τὰ ἔθιμα ταῦτα ἄλλα δὲν ὑπάρχωσιν ἐνταῦθα.

Ἐν Πόρῳ τὴν α' Νοεμβρίου 1833

Οἱ Δημογέροντες Πόρου

Κ. Α. Δουζίνος

(Τ.Σ.) Α. Πανάγος

Ὁ Εἰρηνοδίκης Πόρου

(Τ.Σ.) Γ. Δ. Κριεζή

13. ΥΔΡΑ¹

[Ἀπάντη]σις εἰς τὰ [. . . . .]

[τὴν] ὑπ' ἀρ. 1133 Διαταγὴν [. . . . .]

Βασιλ. Γραμματείας.

Περὶ ἐπιτροπείας

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ 1^{ον} ἄρθρον.

Ἐνταῦθα ἡ συνήθεια ὑπάρχει σύμφωνος μὲ τὸν Νόμον.

Ἀπ. Εἰς τὸ 2^{ον} Ἄρθρον.

Ὅσοι τῶν ἀδελφῶν εἰσὶν ἐνήλικες, τόσοι ἐπιτροπεύουσιν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πατρικῶν κτημάτων, πάντοτε ὅμως ὁ μεγαλύτερος ἔχει ἰσχυροτέραν ψῆφον εἰς τὰς σκέψεις των.

Ἀπ. Εἰς τὸ 3^{ον} ἄρθ.

Ὅσαι ἐπιτροπαὶ συνέβησαν εἰς τοῦτον τὸν τόπον ὑπῆρξαν, πάντοτε μὲ διατάξεις ἐγγράφους ἂν καὶ προφορικὰς τοῦ ἀποθανόντος· ὅθεν, ἡ δύναμις τοῦ ἐπιτρόπου ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἀνήλικος καὶ τὴν ἐκποίησιν τῶν ἀκινήτων κρέμεται ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ ἀποθανόντος· καὶ ἂν αὗται δίδωσιν εἰς τὸν ἐπίτροπον πληρεξουσιότητα, τότε αὐτὸς ἐνεργεῖ τὰ δόξαντα [του] ἀνερωτήτως.

Ἀπ. Εἰς τὸ 4^{ον} ἄρθρον.

Τὴν δύναμιν ὅπου ἔδωσαν αἱ διατάξεις εἰς τὰς κατὰ καιρὸν ἐπιτροπὰς τὴν

¹ Δημοσιεύεται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, ἀνευρεθέντος ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους.

ἐμεταχειρίσθησαν μέχρι τέλους χωρὶς τῆς παρὰ τοῦ Νόμου διαταπτομένης μεταρρυνθίσεως, καὶ ὄχι μέχρι τῶν 12 καὶ 14 ἐτῶν τῶν κληρονόμων μόνων, ἀλλὰ μέχρι τῶν 17 καὶ ἐπέκεινα, μὴ θεωρούσης τῆς συνηθείας ἀσφαλῆ τὴν διαχείρησιν τῆς περιουσίας εἰς δεκατεσσαραετῆς κληρονόμους.

Περὶ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας.

Ἄπ. εἰς τὸ 5 ᾠδ.

Ὁ πατὴρ μόνος ἐν ὅσῳ ζῇ ἔχει ὅλην τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ μόνων τῶν κυρίως τέκνων του, ἡ δὲ μήτηρ τότε ἐπεμβαίνει, ὅταν ὁ πατὴρ ζητήσῃ γνώμην παρ' αὐτῆς εἰς τί. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ἡ ἐξουσία ἀπερνᾷ ὅπου τὴν διατάξει ὁ πατήρ· μὴ οὐσης δὲ διατάξεως, λαμβάνει ἡ μήτηρ τὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, καθόσον μάλιστα δὲν ἔλθῃ εἰς Β' γάμον καὶ οἱ παῖδες εἰσὶν ἀνήλικοι, ἐκτὸς τῶν θυλικῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐνήλικα ὄντα ὑπόκεινται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς μητρός.

Ἄπ. εἰς τὸ 6 ᾠδ.

Τὰ τέκνα ἐδῶ δὲν ἔχουσι καμμίαν ιδιοκτησίαν πρὶν τοῖς δώσει ὁ πατήρ, ὅσας δὲ προσκτήσεις κάμωσιν ἀπὸ ἰδίαν ἱκανότητα πρὶν ἀποσπαθῶσιν ἀπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ταύτας τὰς ἐξουσιάζωσι τὰ ἴδια καὶ τὰς νέμονται ἐλευθέρως.

Ἄπ. Εἰς τὸ 7ον ᾠδ.

Ἡ ἐξουσία τοῦ πατρὸς διαρκεῖ καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικιότητα τῶν τέκνων, παύει δὲ εὐθὺς μετὰ τὴν ὑπανδρείαν αὐτῶν, ἐκτὸς ἂν συγκατοικῶσι μὲ τὸν πατέρα.

Ἄπ. Εἰς τὸ 8ον ᾠδ.

Αἱ υἱοθετήσεις ὅσαι συνέβησαν ἐνταῦθα κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ περιστάσεις ἔγιναν ἀπὸ ἀνθρώπων μὴ ἔχοντας τέκνα, οὐδεὶς δὲ τῶν ἐχόντων τέκνα υἱοθέτησε χάριτας πρὸς τὸν υἱοθετηθέντα δικαιώματα τῶν ἐξ αἵματος τέκνων του.

Περὶ νομῆς

Ἄπ. εἰς τὸ 9 ᾠδ.

Περὶ νομῆς δὲν ὑπῆρξεν εἰς τὴν Νῆσον ταύτην κάμμία συνήθεια.

Ἄπ. Εἰς τὸ 10 ᾠδ.

Ἡ παλαιὰ συνήθεια ἐγνώριζε διὰ νόμιμον κυριότητα τὴν γενομένην διὰ τῆς ἀπλῆς συγκαταθέσεως τῶν μερῶν καὶ τὴν δι' ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἀπὸ τινος δὲ καιροῦ ἡ πολιτικὴ τοῦ τόπου διέταξε νὰ γίνωνται δημόσια ἐγγράφα εἰς μόνας τὰς ἐκποιήσεις τῶν ἀκινήτων, μ' ὅλα ταῦτα ἡ παλαιὰ συνήθεια ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς ὅσα ἐκ τῶν ἀκινήτων δὲν ὑπάρχωσιν ἀμφίβολα καὶ διαφιλονικούμενα.

Ἄπ. Εἰς τὸ 11 ᾠδ.

Ἐνταῦθα ἡ συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν Νόμον.

Ἀπ. Εἰς τὸ 12^{ον} Ἀρθ.

Καὶ ἐνταῦθα ἡ συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν Νόμον.

Ἀπ. Εἰς τὸ 13^{ον} Ἀρθ.

Εἰς τὴν ξηρὰν ταύτην Νῆσον νομαὶ δὲν ὑπάρχουσι, διὰ τοῦτο καὶ οὐδεμία περὶ νομῶν συνήθεια· καὶ τὰ ὀλίγα ζῶα ὅπως εὗρίσκονται βόσκουσιν ἀδιαφόρως εἰς ὅλα τὰ ἀπροφύλακτα μέρη.

Ἀπ. Εἰς τὸ 14^{ον} Ἀρθ.

Ἐνταῦθα ἡ συνήθεια δὲν ὑποχρεοῖ τὸν ἰδιοκτῆτην γὰρ ὑποθηκιάζει τὰ κτήματά του δημοσίως, ἀλλ' ἕκαστος τὰ ὑποθηκιάζει ἐλευθέρως εἰς ὅποιον βούλεται, χωρὶς γὰρ εἰδοποιῆ τὸ δημόσιον.

Ἀπ. Εἰς τὸ 15^{ον} Ἀρθ.

Καὶ ἐνταῦθα ἡ συνήθεια τοῦ τόπου συμφωνεῖ μὲ τὸν Νόμον.

Ἀπ. Εἰς τὸ 16^{ον} Ἀρθ.

Σύμφωνος καὶ εἰς τὴν θεώρησιν τῶν προνομίων ἡ συνήθεια μὲ τὸν Νόμον.

Ἐν Ὑδρᾷ τὴν 22 ᾠεμβρίου 1833.

Ὁ Εἰρηνοδίκης

(Τ.Σ.) Χριστόδουλος Ἰωάννου

14. ΣΠΕΤΣΑΙ

Ἀρ. 686.

2457

Ἀπάντησις τῶν ἐκτεθειμένων περὶ ἐθίμων δεκαῆς ζητημάτων εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1133 ἔγγραφον τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσ. Β. Γραμματείας.

Α^{ον} Ἡ Συνήθεια ἦτον γὰρ μὴ πληρώνονται οἱ ἐπίτροποι.

Β^{ον} Ἡ συνήθεια δίδει περισσοτέραν δύναμιν εἰς τὴν μητέρα τῶν ὀρφανῶν, ἢ δὲ ἐπιτροπεία δίδεται, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐνήλικας ἀδελφοὺς καὶ πλεόν φρονιμότερον.

Γ^{ον} Ἡ συνήθεια ἀπαιτεῖ τὴν συγκάλεισιν οἰκογενειακοῦ συμβουλίου, συγκάλεισις ὅμως ὅχι κατὰ τὴν τάξιν γινομένη.

Δ^{ον} Ἡ συνήθεια ἤθελεν ὅτι γὰρ μὴ μεταβάλλεται ἡ ἐπιτροπεία εἰς κηδεμονείαν.

Ε^{ον} Ἡ συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν νόμον ἕως οὗ ζεῖ ὁ πατήρ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπέχει τὸν τόπον ἡ μήτηρ.

ΣΤ^{ον} Ἡ συνήθεια θέλει ὅτι τὰ τέκνα φθάσαντα εἰς ἡλικίαν δεκασκτῶ χρόνων ἐξουσιάζουν τὴν περιουσίαν των, τὴν ὁποίαν νέμεται ὁ πατήρ.

